

Emlékezzünk

»Szegény magyar nemzet! Annyira jutott-e ügyed, hogy senki ne is kiáltson fel utolsó veszedelmedben?« Hogy senkinek ne keseredjék meg szive romlásodon? Hogy senki utolsó halállal való küzködésedben egy biztató szót ne mondjon? Egyedül legyek-e őrállód, vigyázód, ki megjelentsen veszedelmedet? Nehéz ugyan ez a hivatal nékem, de ha az Isten a hazámhoz való szeretetet reám tette, imé kiáltok, imé üvöltök. Hallj meg engem, élő magyar: ihon a veszedelem, ihon az emésztő tűz!

Fegyver, fegyver, fegyver kívántatik és jó vitézi neki-buzdulás. Ezen kívül én semmit sem tudok, semmit sem mondok. Azért is, magyarok, vagy ezzel oltalmazzuk meg magunkat, vagy vitézül haljunk meg mindnyájan, mert nincs más választás. Elfussunk? Nincs hová! Sehol másutt Magyarországot meg nem találjuk, senki a maga országából barátságunkért ki nem megyen, hogy minket helyezhesen belé. A mi nemes szabadságunk az ég alatt sehol nincs, hanem Pannonjában. Itt nekünk győznünk vagy halnunk kell.

De miért kelljen elvesznünk, avagy kétségbeesnünk, míg csontjainkban velő, ereinkben vér, míg Isten mennyországában a mi birodalmunk lehet, míg karunkban kopját, markunkban szablyát szoríthatunk? Avagy külön anyagból vagyon-e az a mi ellenségünk felépítve? Vagy nem azoktól a vitéz magyaroktól származtunk-e mi, kik kevés néppel számtalan sok ezer pogányokat kergettek? Nincsen-e Istennek hatalmában Hunyadi győzelmeit, Mátyás király dicsőségeit kezünkben ismét ujjonnan megvívágoztatni? De csak ugy, ha mindnyájan egy szívvvel, egy lélekkel, segítségül híván Istennek szent nevét, körmösen nyulunk a magunk dolgához és fáradunk, vigyázunk, tusakodunk a mi életünkért.

Egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók! És ha kevesen vagyunk is, nem oly kevesen azért hogy ellenségeinkkel meg ne bánassuk, hogy ily semminek tartott minket...«

Zrinyi Miklós: A török áfium ellen való orvosság-ból: Szózat a nemzethez!

*Alant apáink sirja;
Itt minden rög, fűszál miénk!
Egy ezredéves harcban
Véráldozattal öntözénk.*

*Magyarok lelke áll őrt
Minden fűszál felett;
Magyarok lelke, karja
Véd minden porszemét!*

(Vörösmarty Mihály.)